

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/43/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5614203949
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5614203949.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Urbana a sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Erika Vargu, v právnej veci navrhovateľa PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, proti odporkyni J. R., nar. X.XX.XXXX, bytom X. XXX, o zaplatenie 2.196,37 eur s príslušenstvom, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 5C/149/2014-38 zo dňa 14. októbra 2014 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom **n e p r i z n á v a** náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd v celom rozsahu zamietol návrh navrhovateľa, keď vykonaným dokazovaním nemal preukázanú jeho dôvodnosť. Prioritne konštatoval, že úroková sadzba v zmluve o spotrebiteľskom úvere uzavretej medzi účastníkmi dňa 8.10.2010 vo výške 70,02 % niekoľkonásobne prekračovala priemernú úrokovú mieru úverov poskytovaných obchodnými bankami v danom období - 9,67 %. Nadväzne ide o dojednanie odporujúce dobrým mravom, a teda absolútne neplatné (§ 39 Obč. zák.), z ktorého nemôže vzniknúť navrhovateľovi žiadne právo. Preto, ak navrhovateľ poskytol odporkyni úver 970,51 eur (poskytnutie úveru až do tvrdenej sumy 1.140 eur navrhovateľ nepreukázal) a táto zaplatila 1.686,83 eur, jej záväzok zanikol splnením.

Zároveň okresný súd konštatoval, že v dotknutom prípade sa jednalo o spotrebiteľský úver v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z., a preto mal (okrem iných náležitostí) obsahovať aj údaj o konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/ označeného právneho predpisu). S poukazom na jeho absenciu v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. sa daný úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Dodal, že nepostačuje uvedenie počtu a výšky splátok a tiež uvedenie dotknutého údaju na oznámení veriteľa o schválení úveru, lebo predmetná listina nie je zmluvou.

Okresný súd ako neurčité s dôsledkom jeho neplatnosti (§ 37 ods. 1 Obč. zák.) označil zmluvné dojednanie o revolvingovom úvere. V konkrétnostiach súdnej veci totiž pri splatnosti úveru 36 mesiacov mala odporkyňa zaplatiť najskôr 18 splátok a potom ďalších 24 splátok, čo nie je logicky možné, keďže v súčte ide o 42 splátok. Nadväzne sa navrhovateľ vrátenia sumy poskytnutej ako revolving môže domáhať „len“ titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Okresný súd zdôraznil, že navrhovateľ nepreukázal poskytnutie revolvingu v sume 1.553,28 eur (ako tvrdí), ale len v sume 549,66 eur, ktorá čiastka - vzhľadom na vyššie uvedený rozsah plnenia odporkyňou - už bola (tiež) uhradená.

Okresný súd dodal, že aj keby dojednanie o poskytnutí revolvingového úveru bolo považované za platné, je nutné uviesť, že revolving je samostatnou zmluvou o spotrebiteľskom úvere, preto musel obsahovať všetky náležitosti stanovené zákonom č. 258/2001 Z.z. V zmluve však absentuje vymedzenie výšky, počtu a termínu splátok, údaj o konečnej splatnosti úveru a o priemernej hodnote RPMN, čo spôsobuje, že daný úver je považovaný za bezúročný a bez poplatkov. Rovnako v súvislosti s týmto revolvingovým úverom okresný súd uviedol, že dohodnutá úroková sadzba 68,44% odporuje dobrým mravom.

Napokon ako neplatné okresný súd vyhodnotil i dojednanie o zmluvnej pokute, keďže vo vzťahu k nim nebola dodržaná písomná forma, čo spôsobuje ich absolútnu neplatnosť (§ 40 ods. 1 Obč. zák.). O trovách konania rozhodol tak, že v spore úspešnej odporkyni ich náhradu nepriznal, keďže si ju neuplatňovala.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie navrhovateľ, ktorý sa alternatívne domáhal jeho zmeny tak, že návrhu bude vyhovieť, alebo jeho zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie. Namietal predovšetkým posúdenie odplaty za úver (i za revolvingový úver) ako rozpornej s dobrými mravmi. Keďže išlo o spotrebiteľský úver, spravuje sa výška odplaty osobitným právnym predpisom, pričom ani jeden z úverov poskytnutých navrhovateľom odporcovi neprekročil maximálne stanovenú/povolenú výšku. Súčasne odvolateľ považoval postup okresného súdu za nedôsledný v samotnom posúdení otázky odplaty na finančnom trhu a následnom porovnávaní jednotlivých sadzieb. Navyše, aj keby poskytnutý úver podstatne presahoval odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu, resp. bol v rozpore s dobrými mravmi, mal okresný súd (presne) určiť, v akom rozsahu je úroková sadzba „v rozpore a v akom v súlade“. K absencii údaje o konečnej splatnosti úveru navrhovateľ dodal, že táto náležitosť bola obsiahnutá v oznámení veriteľa.

Odvolateľ mal tiež za to, že zmluvné dojednanie o počte splátok v súvislosti s revolvingovým úverom je dostatočne určité. Zároveň nesúhlasil s postupom okresného súdu, ktorý ani len nezvolil výklad zachovávajúci platnosť právneho úkonu, ale okamžite pristúpil k takému výkladu, ktorý dotknutý úkon „zneplatňuje“. Navrhovateľ tvrdil, že (aj) zmluva o revolvingovom úvere obsahovala všetky náležitosti; úver je totiž po každom revolvingu splatný podľa nového splátkového kalendára, s ktorým je dlžník oboznámený. Výška jednotlivých mesačných splátok zostáva pritom nezmenená a vyplýva z nového splátkového kalendára.

Odporkyňa vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že nemá žiadne nové dôkazy, „v paragrafoch sa nevyzná“ a trvá na tom, čo vypovedala na pojednávaní.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu vymedzenom ustanovením § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 za súčasnej aplikácie § 156 ods. 3 O.s.p.) podľa § 219 ods. 1 O.s.p. napadnutý rozsudok potvrdil, hoci čiastočne i z iných dôvodov, resp. nie v zmysle (všetkých) dôvodov vyslovených okresným súdom.

V prejednávanej prípad sa vo vzťahu k sume (reálne) poskytnutej navrhovateľom odporkyni vo výške 970,51 eur nejedná o revolvingový úver, ale o štandardný spotrebiteľský úver, kedy dotknutá suma bola odporkyni poskytnutá fakticky bezprostredne po podpise zmluvy. Bez ohľadu na (minimálne) zavádzajúce označenie navrhovateľom aj tejto časti vzťahu medzi účastníkmi ako revolvingového úveru, je preto vecne správny záver okresného súdu, že ide o spotrebiteľský úver, ktorý musí obsahovať zákonom predpísané náležitosti.

Takou náležitosťou je (okrem iných) aj termín konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/ zák. č. 129/2010 Z.z.), ktoré vymedzenie dotknutá zmluva medzi navrhovateľom a odporkyňou neobsahuje. Uvedené nerozporuje ani samotný odvolateľ; len tvrdí, že tento údaj obsahovalo jeho oznámenie dlžníkovi/odporkyni. Ako správne konštatoval už okresný súd, ide o obligatórnu náležitosť zmluvy, na ktorej rešpektovaní je nutné striktne trvať a nie je ju možné nahrádzať dedukciou z iných/ďalších ustanovení zmluvy, či písomnosťou vyhotovenou len veriteľom, hoci aj zaslanou druhej zmluvnej strane na vedomie.

Dôsledkom absencie predmetného údaju v zmluve medzi účastníkmi je v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z.z., že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Nadväzne je vecne správnym i konštatovanie okresného súdu o tom, že povinnosť odporkyne zaplatiť poskytnutý úver navrhovateľovi zanikla splnením. Zistenia a závery okresného súdu o rozsahu plnenia zo strany odporkyne navrhovateľ pritom v odvolaní vôbec nenamietal.

Nad bezprostredne nevyhnutný rámec krajský súd dodáva, že pokiaľ zákon č. 129/2010 Z.z. v ustanovení § 9 ods. 2 písm. k/ vyžadoval uvedenie výšky, počtu a termínov splátok „istiny, úrokov a iných poplatkov“, uvedenému nezodpovedá/nezodpovedalo len uvedenie úhrnnej sumy jednotlivkej splátky. Z citovaného zákonného znenia - aj s odkazom na základné princípy spotrebiteľského práva - vyplýva, že dotknuté zmluvné dojednanie má konkrétne vymedzovať výšku splátky istiny, výšku splátky úrokov a výšku splátky iných poplatkov. Taktiež z daného hľadiska by bolo/je nutné považovať navrhovateľom poskytnutý úver odporkyni za bezúročný a bez poplatkov.

Krajský súd sa stotožnil i s vyhodnotením dojednania obsiahnutého v bode 4.2. zmluvných dojednaní (o automatickom navyšovaní revolvingu, resp. jeho opakovaní) ako neurčitého a nezrozumiteľného, a teda (absolútne) neplatného v zmysle § 37 ods. 1 Obč. zák. Dotknutý text (vymedzený v napadnutom rozsudku) je značne komplikovaný a v spojení s navrhovateľom použitou (dnes už aj právnou normou výslovne definovanou) neakceptovateľnou veľkosťou písma takmer úplne vylučuje, aby priemerný spotrebiteľ vedel, čo presne je obsahom daného zmluvného dojednania; navyše dané „dojednanie“ sa nachádza mimo text bezprostredne podpisovaný spotrebiteľom.

Neadekvátne preto vyznieva súvisiaca obrana navrhovateľa o tendenčnom prístupe okresného súdu k výkladu daného zmluvného dojednania tak, aby bola predmetná časť právneho úkonu „zneplatnená“.

Nadväzne aj vo vzťahu k tvrdenému nároku z revolvingového úveru je vecne správnym záver okresného súdu, že môže ísť „len“ o nárok z bezdôvodného obohatenia (vrátenie plnenia prijatého z neplatného právneho úkonu). S poukazom na rozsah plnenia zo strany odporkyne je zároveň náležitým konštatovanie o splnení i tohto záväzku, keďže navrhovateľ nepreukázal, žeby plnil titulom (neplatného) revolvingového úveru viac než 549,66 eur. Nakoľko odporkyňa celkom uhradila navrhovateľovi 1.686,83 eur, aj pri zohľadnení sumy pripadajúcej na (štandardný spotrebiteľský) úver - 970,51 eur, dotknutá čiastka je dostatočujúcou i z hľadiska vyrovnania/splnenia jej záväzku z titulu bezdôvodného obohatenia v súvislosti s neplatnou zmluvou o revolvingovom úvere.

Z konštatovaných dôvodov krajský súd v meritórnej časti rozsudok okresného súdu potvrdil. Pre úplnosť je žiaduce uviesť, že závery okresného súdu o zmluvnej pokute odvolateľ vôbec nespochybňoval, čo pri viazanosti odvolacieho súdu konkrétnymi odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.) prakticky vylučuje vyhovie odvolaniu v tejto časti.

Z hľadiska spôsobu uplatňovania nárokov navrhovateľom je žiaduce uviesť, že okresný súd vyzývaním navrhovateľa na špecifikáciu a spresnenie pôvodného návrhu, v určitej miere uľahčuje navrhovateľovi plnenie jeho povinnosti/bremena tvrdenia a čiastočne i dôkazného bremena. Pokiaľ (vo všeobecnosti) navrhovateľ zvolí také uplatnenie nároku, ktoré je úplné z hľadiska náležitosti vyžadovaných ustanovením § 79 ods. 1 O.s.p., nie je povinnosťou súdu vyzývať ho na bližšie vymedzenie nároku. Len na okraj je potrebné dodať, že povinnosťou súdu nie je ani z listín predložených navrhovateľom doslova pátrať po tom, či ním uplatňovaný nárok nemôže byť (aspoň čiastočne) dôvodný.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj výrok o trovách prvostupňového konania. Okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore i návrhový charakter rozhodovania o náhrade trov.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Odvolateľ - navrhovateľ nebol v tomto štádiu konania úspešný, a preto podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Naproti tomu odporkyňa si dotknutý procesný nárok neuplatňovala - § 151 ods. 1 O.s.p.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.